Numer 11. Tarnów dnia 1 listopada 1897. Rok I.

WYCHODZI
2 razy miesięcznie
t. j. na początku
i w połowie każdego
miesiąca.

DZIENNIK URZĘDOWY

c. k. Starostwa w Tarnowie.

PRENUMERATA
rocznie 1 złr.
dla abonentów nie uwolnionych od opłaty pocztowej
rocznie 1 złr. 50 ct.

Część I.

Urzędowe ogłoszenia i rozporządzenia c. k. Starostwa.

L. 31937.

Do wszystkich Przełożeństw Obszarów dworskich jakoteż pp. Burmistrzów w Tarnowie, Tuchowie i Ryglicach.

Wzywam Przełożeństwa Obszarów dworskich, aby do 5ciu dni doniosły, w jakiej ilości może obszar dworski w roku 1897/1898 dostarczyć dla c. i k. wojska wrazie potrzeby, następujących zapasów żywności jakoto:

A. w jesieni 1897 do końca Marca 1898.

1. metrycznych ctn. mąki na chleb,
2. „ „ pszenicy w ziarnie,
3. „ „ żyta w ziarnie,
4. „ „ owsa w ziarnie,
5. „ „ jęczmienia w ziarnie,
6. „ „ grochu,
7. hektolitrów spirytusu,
8. „ piwa,
9. metry: cetnarów siana,
10. sztuk wołów,
11. sztuk owiec.

B. na wiosnę 1898 aż do końca Października 1898 (należy odpowiedzieć na pytania od 1 do 11).

Nadmieniam, że zapasy od **A**, należy w tej ilości podać, jaka według wyniku żniwa po odtrąceniu potrzeby na zasiew i utrzymanie domowe pozostanie, zaś zapasy pod **B**, należy w tej ilości wykazać, w jakiej w kwietniu 1898 przypuszczalnie dostarczone być mogą.

PP. Burmistrze wykażą, w jakiej ilości pomienione artykuły mogą być dostarczone przez miejscowych producentów.

Ponieważ wykazy muszą być w właściwym terminie przedłożone, przeto oznajmiam, że wrazie nieusprawiedliwionej zwłoki będę zmuszony wysłać po nie umyślnych posłańców na koszt opóźniającego się.

Tarnów 18 października 1897.

C. k. Starosta.

L. 34463/8832.

Okólnik do wszystkich Zwierzchności gminnych i Przełożeństw obszarów dworskich.

C. k. Starostwo udzieliło już wszystkim Zwierzchnościom gminnym i Przełożeństwom obszarów dworskich obwieszczenie c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 16 października 1897 l. 4740/pr. o przedkładaniu władzom podatkowym przepisanych §§mi 200. i 201. ustawy z d. 25 października 1896 Dz. u. p. Nr. 220. wykazów służyć mających do użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego a udzielając poniżej ponownie osnowę tego obwieszczenia — wzywa wszystkie Zwierzchności gminne i Przełożeństwa obszarów dworskich, aby obwieszczenie to niezwłocznie w sposób na miejscu zwykły ogłosiły i do powszechnej podały wiadomości.

Poszczególnione w temże obwieszczeniu wykazy sporządzane być mają na przepisanych drukach według wzorów B. C. D i E, które stronom interesowanym wydawać będzie bezpłatnie za zgłoszeniem się **oddział podatkowy c. k. Starostwa.**

Lista główna (wzór B) wypełniona być ma przez właścicieli domów wynajętych, lista szczegółowa (wzór C) przez najemców względnie przez głowy rodziny, wykaz D przez właścicieli domów niewynajętych, natomiast wykaz E przez służbodawców wypłacających płace służbowe przenoszące co do jednej osoby 600 złr.

Stan mieszkańców w wykazach B. C i D podany ma być według stanu istniejącego w dniu 1. listopada 1897 — natomiast służbodawcy obowiązani do przedłożenia wykazów E. wykazać mają stałe pobory według stanu w dniu 1. listopada 1897, zaś zmienne pobory w kwotach wypłaconych w czasie od 1. listopada 1896 do 31. października 1897.

Wszystkie te wykazy obowiązane są interesowane strony przedłożyć c. k. Starostwu w nieprzekraczalnym terminie **najdalej do 15. listopada 1897.**

Dla zapobieżenia wszelkim wątpliwościom co do pytania, którzy właściciele domów lub służbodawcy obowiązani są do przedłożenia powyższych wykazów B. C. D i E wyjaśnia się niniejszem, że wykazy te służyć będą c. k. Starostwu za podstawę sporządzania spisu tych osób, które w myśl ustawy z dnia 25. października 1896 (Dz. u. p. Nr. 220) podlegać będą począwszy od roku 1898 osobistemu podatkowi dochodowemu.

Osobistemu podatkowi dochodowemu w myśl powyższej ustawy podlegać będą te osoby fizyczne, których roczny dochód łączny osiągnięty z rozmaitych źródeł (z posiadłości gruntowej, domowej, z przedsiębiorstw zarobkowych, z zatrudnień dochód przynoszących, z poborów służbowych, zasług i pensyi, następnie z majątku kapitałowego, z papierów wartościowych i t. p.) po po-

trąceniu wydatków tą ustawą dopuszczalnych wynosi więcej aniżeli 600 złr.

W myśl §. 200. powyższej ustawy obowiązani są wprawdzie **wszyscy** właściciele domów zamieszkanych przedłożyć na przepisanych drukach wzoru B. C i D wykazy wszystkich w ich domu mieszkających osób — lecz ze względu na to, iż w gminach wiejskich w przeważnej ilości domów włościańskich zamieszkuje tylko bardzo mała ilość takich osób, których roczny dochód przekraczałby kwotę 600 złr. a tem samem przedkładanie powyższych wykazów ze wszystkich domów byłoby bezcelowem, — c. k. Starostwo równocześnie z ogłoszeniem c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 16. października 1896 l. 4740 rozesłało przepisane druki dla niektórych tylko właścicieli domów i służbodawców, które to druki Zwierzchności gminne i Przełożeństwa obszarów dworskich doręczyć mają natychmiast wskazanym tamże adresatom.

Wyraźnie się jednakże zaznacza, iż okoliczność, iż c. k. Starostwo doręczyło druki tylko niektórym właścicielom domów i służbodawcom,—nie uwalnia od obowiązku przedłożenia wykazów B. C. D i E.

1) tych właścicieli domów i ich zastępców, którzy albo sami przypuszczalnie podlegać będą podatkowi osobisto-dochodowemu, albo w których domach mieszkają osoby o dochodzie rocznym przewyższającym 600 złr.— jak niemniej

2) służbodawców obowiązanych do wypłaty płac lub innych poborów służbowych w gotówce lub naturaliach w kwocie przewyższającej dla jednej osoby rocznie 600 złr.

Wymienieni zatem pod 1 i 2 właściciele domów i służbodawcy, jakkolwiek nie doręczono im żadnych druków — obowiązani są postarać się o potrzebne druki w oddziale podatkowym c. k. Starostwa i wypełnione należycie wykazy przedłożyć c. k. Starostwu **najdalej do 15. listopada 1897.**

Zwierzchności gminne i Przełożeństwa obszarów dworskich mają treść niniejszego ogłoszenia podać do powszechnej wiadomości a zarazem zwrócić uwagę właścicieli domów i służbodawców na postanowienia §§. 240, 241. 243. 244. i 247, według których nieprzedłożenie wykazów w wyznaczonym terminie, względnie przedkładanie umyślnie nieprawdziwych zeznań karane będzie dotkliwemi grzywnami.

Tarnów 26. października 1897.

C. k. Starosta.

L. 4740/pr.

Obwieszczenie

o przedkładaniu władzom podatkowym wykazów dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego.

W myśl §§. 200 i 201 ustawy z dnia 25. października 1896 d. u. p. Nr. 220 o bezpośrednich podatkach osobistych przedkładać mają corocznie wymienione niżej osoby dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego, następujące wykazy:

1) właściciele domów zamieszkanych, względnie tychże zastępcy, wykaz wszystkich mieszkańców domu;

2) osoby wypuszczające pomieszkania w podnajem, wykaz podnajemców;

3) głowy rodzin — wykaz wszystkich tych osób, należących do ich gospodarstwa domowego, które posiadają własny dochód;

4) służbodawcy — wykaz osób pobierających płace służbowe, o ile też płace co do jednej osoby kwotę 600 złr. rocznie przenoszą.

Wzywa się przeto wszystkie wymienione osoby do przedłożenia wzmiankowanych wykazów w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego na rok 1898 i wyznacza się zarazem w tym celu termin do 15. listopada br.

Wykazy te sporządzić należy na przepisanych drukach, których udzielać będą władze podatkowe stronom interesowanym na żądanie bezpłatnie.

Wykazy 2) i 3) stanowić mają przy budynkach wynajętych załącznik wykazu 1) i przedłożone być mają przez właścicieli domów łącznie z tymże wykazem tej władzy podatkowej, w której okręgu dotyczący dom leży.

Z jakiego dnia podany ma być stan mieszkańców w tychże trzech wykazech oznaczą poszczególne władze podatkowe I. instancyi.

Do przyjmowania wykazów 4) kompetentną jest ta władza podatkowa, w której okręgu mieszka służbodawca, względnie znajduje się dotyczące przedsiębiorstwo.

Jakie zeznania zawierać ma każdy z wykazów wyżej wspomnianych, wskazują rubryki odnośnych druków.

Bliższe wyjaśnienia w tym względzie obejmują zresztą — obok powołanych na wstępie postanowień prawnych — artykuły 39 i 40. rozporządzenia wykonawczego z dnia 24 kwietnia 1897 (D. u. p. Nr. 108).

Co do następstw nieprzedłożenia wykazów lub zeznań nieprawdziwych odsyła się strony interesowane do postanowień §§. 240, 241, 243 ustęp 6, 244 i 247 powołanej na wstępie ustawy.

C. k. krajowa Dyrekcya skarbu.

Lwów, dnia 16. października 1897.

L. 33842.

Pouczenie o zarazie pyskowej i racicowej u bydła, owiec, kóz i świń.

Choroba ta rozwijająca się tylko wskutek zarażenia się, poznać się daje przez tworzenie się pęcherzy i wrzodów na błonie śluzowej pyska i na skórze korony racic, jakoteż szpary racic.

U owiec, kóz, świń, choroba ta pojawia się głównie jako choroba racic, u rogacizny jako choroba pyska i racic.

Błona śluzowa pyska okazuje się nabrzmiała, okryta śluzem lepkim, ciągnącym się w nitki; chęć do jadła i przeżuwanie po większej części ustaje, krowy dają mniej mleka. Na bezzębnym brzegu górnej szczęki, na końcu języka, na błonie śluzowej warg i na innych częściach pyska u przeżuwaczów, na ryju u świń tworzą się pęcherzyki i pęcherze, napełnione płynem z początku przeźroczystym, później coraz mętniejszym, które następnie pękają i zostawiają zaczerwienione ranki; bydło z coraz większą trudnością przyjmuje paszę suchą i trudniej żuje.

U krów wysypka podobna jak w pysku pojawia się niekiedy także na wymieniu i w nosie.

Ciepłota racic podwyższa się, czułość na koronie i w szparze racicowej wzrasta, na skórze części tych, mocniej zaczerwienionej występują podobnie jak w pysku pęcherze, które pękają szybko i pozostawiają ranki. — Zwierzęta chodzą sztywnie, często się pokładają, i jedynie z trudnością mogą się poruszyć z miejsca. U świń zapalenie rozszerza się od racicy niekiedy aż po nad pęcinę; nierzadko, zwłaszcza u świń pędzonych racice odstają i spadają.

Czasami zdarzają się u bydła wypadki, że zwierzę ginie, wskutek zmian w częściach wewnętrznych, najczęściej giną cielęta ssące.

Mleko krów chorych wolno spożywać **tylko przegotowane**; niegotowane jest szkodliwe, osobliwie dla dzieci.

Pouczenie o róży wąglikowej i o pomorze u świń.

1. **Róża wąglikowa** świń (czerwonka) pojawia się zwłaszcza w ciągu gorących miesięcy letnich, a ulegają jej głównie zwierzęta młodsze, mniej wytrzymałe.

Na początku choroby świnie okazują się osłabione i osowiałe, najczęściej leżą, okazują mało chęci do jedzenia, a za to mają większe pragnienie; nie rzadko objawia się ogrążka i zmiana cieploty skóry, zwłaszcza na uszach i nogach; oddech utrudniony i najczęściej towarzyszy mu kaszel chrypliwy.

Gdy choroba się wzmoże, chęć do jedzenia całkiem odpada, brzuch przy naciskaniu staje się dotkliwy, nie rzadko objawia się popęd do wonitowania lub następują rzeczywiste wonity, niekiedy zjawia się zatwardzenie, częściej zaś biegunka jest silniejsza, tembardziej chudną zwierzęta. Jeżeli narządy oddechania są najbardziej zajęte, trudność oddechania staje się nader uderzającą, kaszel chrypliwy częsty, a niekiedy daje się dostrzegać trudność połykania.

Błony śluzowe widome okazują się ciemno zaczerwienione, skóra jest w miejscach wzmiankowanych lub nawet rozciągle, zwłaszcza na brzuchu, w okolicy pachwinowej, w śródkroczu, na wewnętrznej powierzchni ud, na karku, na ryju i na uszach **zaczerwieniona lub fioletowo zabarwiona, albo czarno cętkowana i obrzękła**, niekiedy nawet pryszczami obsypana; w niektórych przypadkach mniejsze lub większe kawałki skóry, zwłaszcza na uszach, końcach nóg lub na ogonie ulegają zgorzelinie (gangrenie).

Nadto dostrzegać się daje niekiedy wielkie podniecenie i niespokojność lub przeciwnie uderzające przygnębienie zwierząt, parcie w jednę stronę, bieganie w koło, później osłabienie i porażenie zadu.

W lżejszych przypadkach może nastąpić wyzdrowienie, które jednak niekiedy bywa niezupełne, ponieważ wskutek zmian wewnętrznych upośledzone bywa odżywianie.

Cięższe wypadki kończą się śmiercią w ciągu 1—2 dni; czasem choroba ciągnie się do 8 dni.

2. **Pomór świń** jest chorobą dawniej u świń nie bywałą, z objawów podobną czasem do „**czerwonki**“, ale jest od czerwonki niebezpieczniejszą, i więcej świń na nie zapada i więcej ginie. Świnie staropolskie są wytrzymalsze.

Zaraza rozszerza się za drogami handlowemi przez handlarzy, miśkarzy itp., oraz za pośrednictwem takich przedmiotów, które były w styczności z choremi zwierzętami, jak gnój z chlewów zapowietrzonych itd.

Mięso dorzniętych chorych **na pomór** świń wygląda jakby gotowane, i nie jest zdrowe dla człowieka.

Pomór świń jest zapaleniem płuc i kiszek z owrzodzeniem. Nieraz można takie wrzody zobaczyć także w pysku i w gardle Czasem więcej zajęte są kiszki, czasem więcej płuca, ztąd i znaki chorobowe mogą być różne.

Z początku spostrzega się brak chęci do jadła, a pragnienie do picia, zwierzęta są osłabione, zwłaszcza w tylnej części, chód jest chwiejny, kroki krótkie. Zwierzęta zagrzebują się w słomę i nie chętnie wstają, głos ich jest słaby, albo ochrypły, kaszlą cicho, krótko, oddychają szybko, robiąc bokami. Czasem bywają wonity i biegunka, czasem zatwardzenie i wtedy kał odchodzi grudkami powleczonemi śluzem.

Zwierzęta gorączkują silnie, drżą, skóra chwilami zimna, chwilami gorąca, często, ale nie zawsze, bywa zwłaszcza na uszach, ryju, pod szyją, pod brzuchem, na wewnętrznej stronie nóg bywa czerwona i sina, z wypryskiem (krostami).

Oczy z początku łzawią, potem ropieją. Zwierzęta chudną szybko, i kończą wkrótce; choroba jednak może się przeciągnąć na tygodnie.

Skoro właściciel spostrzeże znaki choroby u swego zwierzęcia, **winien bezzwłocznie donieść o tem Wójtowi**, celem przedsięwzięcia odpowiednich środków, aby się zaraza nie rozszerzyła.

Środki zapobiegawcze przeciw szerzeniu się zarazy (przepisane w §. 20. ogólnej ustawy o chorobach stadnych z r. 1880).

1. Odosobnienie zwierząt chorych i podejrzanych od zdrowych. Za podejrzane uważane są także i te, które się stykały z choremi.

2. Ograniczenia styczności i sposobu używania zwierząt chorych i podejrzanych, oraz przedmiotów mogących roznosić zarazę, i tak:

a) wstrzymanie zwierząt chorych w drodze, gdy n. p. handlarz chore pędzi.
b) zamknięcie stajni, albo obejścia, lub zagrody i zakaz wstępu do stajen osobom obcym.
c) zamknięcie części gminy, dróg i pastwisk.
d) zakaz wspólnego pojenia.
e) zamknięcie miejscowosci, jeżeli grozi niebezpieczeństwo rozwleczenia zarazy,

3. Zakaz odbywania targów.

Środki te stosują się w miarę potrzeby. **Jeżeli ludność spełnia co należy, stosuje się środki łagodniejsze.**

Środki niszczące zarazę (według §. 20. ustawy z r. 1880).

Z punktu 6. **Zakopywanie padliny.** Doły na zakopywanie padliny powinny być tak głębokie, aby warstwa ziemi leżąca na wrzuconej padlinie, miała jeszcze 2 metry. Grzebowiska mają być zdala od obejść w miejscu nieszkodliwem.

Z punktu 7. **Oczyszczenie i odwietrzenie** stajen, stanowisk, ścian, sprzętów i przedmiotów, z któremi się chore zwierzęta stykały. Także i osoby, które mają styczność z choremi zwierzętami winny oczyszczać sobie ręce, obuwie i odzież.

Do czyszczenia polecony jest roczczyn wapna (**mleko wapienne**), którem należy bielić i zlewać przedmioty zapowietrzone.

Władza powołana do wykonania.

Pierwszą władzą, która powołana jest do wykonania ustawy **jest władza gminna**. Władza gminna winna bezzwłocznie donosić c. k. Starostwu o pojawieniu się zarazy, i o podejrzeniu zarazy, zarządzając na razie środki potrzebne jak wyżej. C. k. Starostwo sprawdza zarazę i zarządza odpowiednie środki, nad których wykonaniem ma czuwać władza gminna.

Kto u swego własnego zwierzęcia, lub u takiego, którego ma doglądać, spostrzeże znaki choroby zaraźliwej, lub podejrzenie takowej (podług pouczenia), obowiązany jest uwiadomić o tem niezwłocznie przełożonego gminy.

Przełożony gminy ma niezwłocznie uwiadomić o tem c. k. Starostwo (§. 15).

Także oglądacze bydła, gdy dowiedzą się o chorobach zaraźliwych, winni donieść o tem Wójtowi, (§. 16), a gdyby Wójt zaniedbywał swe obowiązki bezpośrednio c. k. Starostwu.

Przekroczenia karane są według ustawy z r. 1880.

Pouczenie o „pomorze drobiu“.

Dość częste są wypadki, że drób masami ginie,

powodując znaczne straty w gospodarstwie domowem. Chorobą tą jest najczęściej tak zwany „**pomór drobiu**“, który pojawia się często bez żadnych poprzednich znaków: zwierzęta napozór zdrowe padają, nagle nie żywe. albo spadają z grzędy. W innych wypadkach choroba trwa kilka godzin, albo kilka dni, wśród biegunki, wydzielającej zielony cuchnący kał. Zmiany wewnętrzne są następujące: zapalenie płuc i kiszek. To daje powód nie raz do fałszywego podejrzenia, że drób został przez złość zatruty. Różni się ta choroba od innej choroby, tak zwanej „dyfteryi drobiu“ tem, że ani w dziubie, ani w nozdrzach nie ma osadu (wypociny).

Dotąd nie znaleziono skutecznego środka na tę chorobę, trzeba tedy zapobiegać rozszerzeniu się zarazy. W tym celu, skoro tylko zdarzy się wypadek, należy odłączyć zdrowe sztuki od chorych i zdrowe dać na inne miejsce. Najzaraźliwszy jest kał chorych sztuk, dlatego trzeba miejsca, gdzie drób przesiaduje, albo gdzie chodzi, oczyścić, a zebrany kał wraz z podściółką najlepiej spalić, a kurniki, grzędy i ściany, oraz podłogę oczyścić i dobrze pobielić i zlać wapnem. To trzeba powtórzyć po każdym nowym wypadku.

Do wody do picia trzeba dodawać nieco kwasu solnego (1 część albo 2 na 100 części wody).

W myśl rozporządzenia Wys. c. k. Namiestnictwa należy o wypadkach pomoru drobiu donosić c. k. Starostwu.

Tarnów 20. października 1897.

Wyśledzenia i dozór policyjny.

L. 30248.

WYKAZ

popisowych, którzy uchylili się od poboru wojskowego w roku 1897 w obrębie powiatu czortkowskiego.

Urodzeni w r. 1876:

1) Schneider Szmil, syn Leiba i Szeindli. 2) Mann Aron, syn Dawida Icka i Gołdy. 3) Malter Menachim, syn Abrahama i Mini. 4) Kimelmann Leibisch, syn Abrahama Majera. 5) Schutzmann Majer, syn Srula i Racheli. 6) Brigidowicz Adam, syn Edwarda i Antoniny. 7) Mann Ozyasz Izrael, syn Herscha i Chany. 8) Bahrij Pawło, syn Onufrego i Maryi z Ułaszkowiec. 9) Presser Hersz, syn Rachmila. 10) Różycki Jan, syn Dominika i Julii. 11) Uścier Mojżesz, syn Szulima i Nisi z Białej. 12) Regenbogen Leisor, syn Józefa i Idy. 13) Faiber Friedel, syn Jakóba i Nesi. 14) Sofer Jossel Mordko, syn Mojżesza i Cipry. 15) Schneider vel Heller Szyja, syn Icka i Ryfki. 16) Geldhaber Chaim, syn Rubina i Sosi. 17) Goldyk Izaak, syn Berla i Dwory. 18) Ochsborn Eisig, syn Rubina i Freidy. 19) Wildmann vel Regenbogen Wolf, syn Abrahama Dawida i Leji z Jagielnicy. 20) Muriasz Chaim Leib, syn Benjamina i Resi. 21) Wallach Samuel, syn Chaima i Heni. 22) Rosenberg Leib Markus, syn Chaima i Małki. 23) Jakubowski Kiryło, syn Józefy. 24) Epstein Izaak, syn Mojżesza Leiba i Cirli. 25) Hersz Mojżesz Markus, syn Juda Leiby i Simy. 26) Segodan Mikołaj, syn Pawła i Maryi. 27) Wiernicki Józef, syn Michała i Katarzyny. 28) Sternberg Leisor Uszer, syn Samuela Leiba i Nesi. 29) Fasler Chaim Berl Mojżesz, syn Mechla i Sosi. 30) Elling Mendel, syn Leisora i Chany. 31) Kornblüth Berl, syn Chaima Izraela i Estery. 32) Zwieback Chaim, syn Uszera i Tauby. 33) Platzmann Jossel, syn Herscha i Estery Lei. 34) Fuchs Jakób, syn Szmila Majera i Racheli. 35) Blum Chaim Berl, syn Ire Pesie i Racheli. 36) Gelter Srul Leib, syn Chany i Markusa. 37) Fischbach Esro, syn Aby i Mariem. 38) Aszkenazy Aba, syn Sropsela i Etii. 39) Schwebel Salomon, syn Dawida i Goldy z Czortkowa. 40) Jarosz Wojciech, syn Jana i Tatiany z Swidowa. 41) Welegan Piotr, syn Hnata i Katarzyny. 42) Bidoczka Grzegorz, syn Michała i Maryi z Kossowa. 43) Baryski Kuźma, syn Anny. 44) Kizimirowicz Albin, syn Józefa i Katarzyny. 45) Baran Izydor, syn Hawryła i Katarzyny z Bazaru. 46) Skrynnyk Iwan, syn Hrynia i Justyny z Połowiec. 47) Kuczkowski Jan, syn Wojciecha i Eufrozyny. 48) Jędrzejowski Adam, syn Eugena i Maryi ze Zwiniacza. 49) Niedziełski Franciszek Bolesław, syn Franciszka i Erazmy. 50) Lisowicz Jan, syn Paraszki z Dawidkowiec. 51) Szwebel Markus Leib, syn Sumera i Ryfki. 52) Nemeth Nissen, syn Mojżesza i Minci. 53) Balicki Konstanty, syn Tomasza i Paraszki z Wygnanki. 54) Rybak Iwan, syn Hrynia i Antoniny z Rosochacza. 55) Meris Chaim Wolf, syn Salomona i Hici z Skorodyniec. 56) Goldenberg Jakób Mojżesz, syn Leiba i Jenty z Kolendzian. 57) Strembicki Feol, syn Ilka i Heleny z Byczkowiec. 58) Heller Szymon, syn Hersza Wolfa i Süssli z Białobożnicy. 59) Mossirer Adam, syn Franciszka i Margarety z Połowiec kolonii. 60) Pruś Teodor, syn Bartłomieja i Franciszki ze Słobódki. 61) Andruchów v. Semonyszyn Joachim, syn Iwana i Anny ze Słobódki. 62) Kuc Jakób, syn Wawrzyńca i Maryi z Szwajkowiec. 63) Łagodziński Józef, syn Bazylego i Eleonory z Antonowa. 64) Witkowski Mikołaj Wiktor, syn Stanisława i Wandy z Kalinowszczyzny. 65) Kusznier Wasyl, syn Mikołaja i Anny z Zalesia. 66) Jurków Iwan, syn Tymka i Aleksandry z Sosolówki.

(Dokończenie nastąpi w Nr. 12-tym).

C. k. Radca Namiestnictwa i Starosta w Tarnowie:

Dunajewski.

Część II.

Rozporządzenia c. k. Rady szkolnej okręgowej.

L. 1728./R. s. o.

Okólnik

do wszystkich Zarządów szkolnych okręgu tarnowskiego.

Wzywa się Zarządy szkolne, które jeszcze nie mają poprawionych planów szczegółowych na miesiące, a nie otrzymały planów poprawionych przez komisyą konferencyjną, ażeby donosły o tem odwrotną pocztą.

Z c. k. Rady szkolnej okręgowej.

Tarnów 18. października 1897.

Przewodniczący
C. k. Radca Namiestnictwa i Starosta
Dunajewski.

Redakcya i wydawnictwo c. k. Starostwo w Tarnowie.

W drukarni Józefa Styrny w Tarnowie.